

Dos textos solidaris i crítics en motiu de l'acampada de Plaça Catalunya

INDYMEDIA BARCELONA :: 24/05/2011

Perquè no reivindiquem la democràcia

Participem en les lluites contra els desnonaments, els desallotjaments, les retallades i tots els abusos que patim quotidianament. Creem centres socials, biblioteques, periòdics de contrainformació i anàlisi, horts comunitaris i events puntuals. Practiquem l'acció directa, atacant als símbols dels nostres opressors com la policia, els polítics i els bancs. Per tot això, no reivindiquem la democràcia.

Pensem que cal reivindicar sols la llibertat, sense establir límits als nostres desitjos. Sovint es consideren "llibertat" i "democràcia" com a sinònims, però la democràcia sempre arriba a un control social més fort - és la dictadura amb altres armes, és l'Estat que ens enganya i ens fa participar de la dominació que patim a les nostres vides. No existeix ninguna democràcia en tot el món on les persones siguin lliures i això no és una qüestió de corrupció sinó del propi funcionament de les democràcies.

Com tots els estats, la democràcia es basa en la centralització i la monopolització de les decisions. És igual que tots participem en aquestes decisions, perquè les assemblees massives són fàcils de manipular. La persona que té el micro, les persones amb ganes de protagonisme, sempre estaran en la majoria i la minoria sempre serà silenciada. En la Plaça Catalunya estem creant una democràcia real i aquest és el nostre gran error. Estem reproduint els mateixos rols que existeixen a un parlament, estem creant els polítics progress del demà.

Imaginem una Plaça Catalunya amb diversitat d'assemblees, on tothom poguem llençar iniciatives sense passar per una assemblea centralitzada i inoperante, donant així a tothom l'experiència de participar en l'autogestió en compte de ser espectadors. Podem organitzar milions d'iniciatives amb més fluïdesa sense haver de passar per les comissions, fàcils de dominar per especialistes. No cal que altres ens diguen que podem fer.

No estem satisfetes amb una sola veu com a l'assemblea centralitzada, ja que no és gaire millor que el silenci diari del capitalisme. Volem una plaça plena de veus, d'assemblees, de converses. Realment ens interessa teixir lligams entre tothom, però ens agradaria fer-ho d'una altra manera: per la solidaritat de les lluites i no per la homogenització de les idees

Destruïm la democràcia i sembrem la llibertat

I després de diumenge, què?

A la Plaça Tahrir, després de fer caure la dictadura, la gent se'n va adonar que això era

només l'inici. Malgrat que no va aparéixer a la premsa, després van seguir tota una sèrie de vagues i ocupacions de les fàbriques i altres llocs. Fer caure la dictadura era només un pas endavant per obrir la lluita i que l'Estat no massacrés tothom.

A la Plaça Catalunya, si fem caure el monopoli dels partits polítics i la farsa electoral, què haurem aconseguit? Res més que obrir noves possibilitats de lluitar i obtenir el que realment volem: l'autogestió de les nostres vides i la fi de l'explotació i les jerarquies socials.

Volem col·lectivitzar la riquesa social com van fer els nostres avis a la revolució del 1936, així com a les insurreccions a Figols i Casas Viejas, a Astúries, o la comuna de l'Hospitalet, als anys anteriors. La dictadura va destruir aquestes lluites, però no les nostres ganes de llibertat. Després, la democràcia va mantenir i intensificar els canvis socials i econòmics fets per la dictadura.

Si acabem amb el circ dels polítics, tindrem l'oportunitat de realitzar el somni de l'autogestió i la col·lectivització. Per suposat, això implica una lluita dura amb molta determinació, compromís i perseverància, si realment volem solucionar els problemes que patim. Ens diran violents, ens reprimiran, ens intentaran assignar líders i nous polítics.

Per tot això és imprescindible:

- no pactar mai amb els rics i els poderosos
- recolzar als presos generats per la repressió
- respectar diversos camins de lluita
- prendre els carrers i la responsibilitat de sostenir-nos mitjançant el suport mutu

No és fàcil, però sí que és possible. El camí és llarg i mentre el nostre somni de llibertat continui viu, nosaltres estarem més vius que mai.

Extret d'Indymedia Barcelona

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/dos-textos-solidaris-i-critics-en-motiu